

Románek se smrtí

My umělci to máme těžké. Ne vždy jsme pochopeni. Kdysi žil jeden muž, v jehož zemi se cenila klasická díla stvořená štětcem, perem či dlátem. On preferoval jehly, kterými opracovával kůži jiných lidí a vytvářel na ní rozličné obrazce. Silní muži ze severu se nechávali bodat na tváře a ramena; mezi jižany převládalo malování na zádech a předloktích. Umělcovi zákazníci byli většinou cizinci, neboť původní obyvatelé jeho země věřili, že se jedná o bezbožné čmáranice, a tudíž se na něj dívali v lepším případě jako na podivína, v tom horším jako na heretika, jen málokdo však spatřil schopného umělce. Nakonec mu tři dny předtím, než mohl nastoupit na loď, konečně opustit Myrtanu a vydat se za štěstím do Varantu nebo dál na Jižní ostrovy, kde by jej ocenili mnohem lépe, nějaký informovaný občan přejel nožem po krku.

Jaká nehoráznost! Nechat takhle zaniknout něčí talent a život. Ts, ts, ts!

Onen informovaný strejda za to zaplatil. Ó ano, dlouhou dobu se svíjel v řetězech a pozoroval, jak ho rozličné železné a kamenné nástroje krájí a drtí. Rozpálené kusy kovu přikládáné na krvácející rány zacelily jakýkoliv gejzír krve a práce mohla pokračovat ještě dalších pár minut. Mít tehdy po ruce pár těch svitků z Innosovy kaple, které mají tu moc tišit bolest a dokonce i částečně uzdravovat! Dnes už mám ve své skrýši docela velké zásoby kouzel zapsaných do pergamenů, kterými mohu své chyby napravit, ale tehdy to prostě nešlo. Ruka držící nůž mi občas ujela a konečné dílo... inu, připomínalo spíš hromadu zakrvácených exkrementů než s náboženskou úctou rozporcovanou tělesnou schránku, ze které pomalu ale jistě vyprchává ona mystická esence známá jako duše. Žádné umění, žádné, žádné, jenom jatka. Ale co už, žádný umělec neuspěl hned napoprvé.

Tenhle chlapík bezdůvodně zabil talentovaného, takže šlo vlastně o takovou... hm... poetickou spravedlnost, když zemřel jako nějaký dobytek. Od chvíle jeho smrti je však má práce čím dál lepší, sofistikovnější, elegantnější. Beliarovi sluhové prý znají hřích – já JSEM hřích, samotné ztělesnění vraždy.

Mé galerie hrůzy vystavující ty největší nechutnosti jsou známé v Myrtaně a nyní i v Khorinisu. Říkají mi Řezník. Řezník! Já ale porážím lidi, ne prasata. I když v tom občas není zas takový rozdíl.

Žiji jen pro své umění. Stále ale mám pocit, že mé technice něco chybí.

Budu pracovat tak dlouho, dokud ji nevyopiluji k dokonalosti.

***

Město Khorinis nebylo tak kulturně zaměřené jako myrtanská města, takže tu místo divadla měli jen oprátku a špalek. To je... moc rychlé, ale když se podíváte na kata, jak celý ten mechanismus kontroluje, spouští propadlo pod odsouzeným nebo zvedá nad hlavu obrovskou sekeru či meč... MUSÍTE prostě obdivovat jeho zapálení pro věc. Navíc je to jediné umění spjaté se Smrtí, které je veřejností alespoň trochu tolerované. Ano, ano, kati nemají úplně nejlehčí život, ani moc přátel, ale stejně i ti zatracení moralisté řečníci o nehumánnosti a podobných nesmyslech přijdou na každé odsouzení... protože v hloubi své duše vědí, že chtějí být součástí toho krvelačného davu, vnímat tu atmosféru, doufat, že alespoň jedna červená kapka přistane zrovna na jejich tváři...

„Všem občanům města!“ hlásil herold. „Muž známý jako Řezník byl dnes ráno zatčen! Poprava proběhne zítra, přímo zde, v poledne.“

Och, kdyby jen tušili, že chytili toho nesprávného. A že se ten večer před tím směšným představením stalo něco mnohem, mnohem horšího, něco, co mělo ještě řadu dlouhých pokračování.

Začalo to celkem nevinně – mladý muž a mladá žena si vyšli na procházku. Setkali se pod šibenicí.

***

„Ó, dnes přímo záříš, má milovaná,“ řekl on a usmál se na ni.

„Tento večer... je jen náš, můj milý,“ pravila ona a též se usmála.

Nabídl jí rámě. Společně vyrazili; jak šli vedle sebe, vdechl její vůni – růže, mandle a... něco, co v nose zanechávalo takovou podivnou kovovou pachut'... většina lidí by to rozhodně označila za pachut', jako když vám nosem teče krev, a okamžitě by se od oné ženy odtáhla... na něj to mělo úplně opačný účinek. Jeho vlastní krev se při pomyšlení na to, co se jí chystal udělat, přelila na příslušná místa, která vzápětí ztuhla.

„Dnes je opravdu krásně, nemyslíš?“ promluvil.

„Ano,“ odpověděla a volnou rukou ukázala k nebesům. „Čistá obloha, měsíc v úplňku... až se trochu víc setmí, budeme moci pozorovat hvězdy. Vyznáš se v souhvězdích?“

„Ano,“ zalhal. Dokázal ocenit krásu noční oblohy, ale raději obdivoval nahé lidské tělo ležící na čemkoliv horizontálně položeném – a nejlépe ještě svázané.

Vedl ji... relativně bezpečnými uličkami. Koneckonců, byl to Khorinis – smrt, krádeže a znásilnění čekaly na každém rohu. Jeho by si ale nikdo napadnout nedovolil, na to byl příliš obávaný.

Prošli kolem kasáren a parku a pomalu sestupovali směrem k dokům. Válka skončila, paladinská rada odvolala své předchozí příkazy, u břehu kotvil nespočet lodí a v přístavu bylo opět živo. Obchod se opět rozjížděl a zakázky na nové lodě a opravy těch poškozených bouřemi vzrostly; Garvellům podnik opět prosperoval. „Ještě že ten starý blázen neodplul,“ prohodil muž po chvíli ticha. On a jeho milovaná právě pozorovali, jak starý loďař přebírá zásilku naloženou na pěti velkých vozech. „Ty jsi tady tehdy nebyla, takže o tom asi nevíš... ten blázen chtěl odplout, aby se vyhnul válce. Na plavidle, které se podobalo neckám. Věřila bys tomu?“

„Jistěže bych věřila. A také chápala. Městu hrozilo obléhání, ne?“

„Jaképak obléhání! Tyto hradby nikdo nikdy nepokořil. Pravda, kdo byl mimo ně, toho skřeti odvedli do otroctví. Ale lord André město ubránil. Dobrý chlap, ne jako Hagen... to byl prachsprostý fanatik, takový ten svatouškovský typ. André ví, jak se má správný vůdce chovat. Jako nový guvernér...“

„Miláčku, nechceš mě doufám nudit městskou politikou? Tohle je přece náš večer...“

„Ach, ano. Odpuť. Jen jsem si vzpomněl na doby, kdy stráže zabavovaly čepele delší než čtyři palce. Hrozné to časy.“

„To věřím. Muž by měl mít právo nosit zbraň, že ano?“

„Ano. Jednou ti ukážu, jak dovedu zacházet se svým... nožem.“

Pokračovali dál. Minuli hospodu a nevěstinec, zastavili se až u oblasti vyhrazené vojenským plavidlům.

„Měli bychom se vrátit,“ promluvil. „Mohli bychom zajít ke Coragonovi...“

„Já mám trochu jiné plány,“ odpověděl. „Co kdybychom šli někam, kde by pro nás bylo více... soukromí, má paní?“

„Hm!“ usmála se. „Lákavý nápad.“

„Rád bych ti něco ukázal.“ Přivinul ji k sobě; cítila, jak se mu zpod oblečení něco hýbe.

„A... ukážeš mi svůj nůž?“

„Samozřejmě.“

„Dobrá... co kdybychom zašli ke mně? Hm?“

Obvykle si své cíle vodil do vlastního domu, kde soukromí bylo zajištěno, ale rozhodl se vyhovět jejímu přání. „Ať je tedy po tvém, má paní.“

Otočili se a vyrazili. Tentokrát nešli stejnou trasou – před Kardifovou krčmou zabočili doprava a vyšli po schodech nahoru do Dolní čtvrti. Zvuky z kováren a jiných dílen pomalu utichaly a řemeslníci všeho druhu vyráželi směrem k té hospodě, jejíž ceny odpovídaly obsahu jejich měšce; ti chudší zamilovaný pár míjeli a mířili do přístavu, ti bohatší si mohli dovolit i Coragona.

„A kdepak vlastně bydlíš? Nikdy jsme se u tebe nesešli.“

„Hned uvidíš. Už jenom kousek...“

Po chvíli dorazili do jejího hnízdečka. Muž si ho zvenčí příliš neprohližel, jen se ujistil, že se kolem neprochází nějaká podezřelá individua nebo jestli se na ně neřívají sousedé. Vstoupili dovnitř a zavřeli za sebou dveře.

Řekla mu, ať počká, a odešla do jedné z vedlejších místností. Využil té příležitosti, aby se porozhlédl po činnosti služebnictva; kupodivu žádné nenašel, přitom žena její úrovně by si soudě podle velikosti domu a zjevně kvalitního a drahého nábytku zajisté mohla dovolit sluhu nebo dva. Ještě zkontroloval okna – nikdo je nesledoval, nikdo je nehodlal rušit.

Uslyšel její hlas. Otočil se; ke svému zklamání ji spatřil ještě pořád oblečenou. V ruce držela pergamen, ze kterého šeptem něco četla. Dívala se přímo na něj.

„Má milovaná, tak jak...“

Dočetla, pergamen se náhle proměnil v prach a on začal pomalu ztrácet vědomí, až se nakonec jeho tělo bezvládně sesunulo k zemi.

***

Tma. Nic než nekonečná černá opona rozprostřená všude okolo; nešlo si vidět ani na špičku nosu. Muž po chvíli poznal, že leží připoután k hladké dřevěné desce – úplně nahý.

Byl to Valentino – vážený občan Khorinisu. Synáček bohatého obchodníka, který za svého života vydělal tolik peněz, že je jeho potomek mohl utrácet po hospodách a bordelech celá léta a ještě by mu zbylo dost na to, aby něco ponechal potomkům. Těch měl spoustu, jenom ne legitimních.

Ženy jej zpočátku měly za nepřekonatelného milence a muže dívčích snů, prince z pohádky – tedy až do té doby, než se o jejich milostné avantýře dozvěděli naštvání manželé. Naneštěstí pro ně měl Valentino konexe v městské radě, která jakoukoli žalobu proti němu, dokonce i v případě, že si „omylem“ prisvojil část milencina majetku, smetla ze stolu. Občas se našel nějaký statečný chlapík, který mu spravil fasádu, ale takoví většinou končovali buď ve vězení, nebo zaplatili velkou pokutu. Ten zmetek navíc dovedl využít i získaných jizev, které vydával za válečná zranění a sváděl tak paničky, které byly zvědavé, jak je ten mladý hrdina výkonný v posteli.

Inu, byl to prostě šmejd, sukničkář a podvodník, který sám sebe považoval za umělecké dílo.

„Sám Innos vytesal mou tvář,“ říkával. Ts, ts, ts! Jeho smrt budou oslavovat všechny svedené ženy a podvedení muži. Až objeví jeho tělo, všichni si přijíjí na zdraví toho, kdo ho zřídil.

Do místnosti najednou vniklo světlo. Valentino záupěl a počkal, až si jeho oči přivyknou na tu náhlou změnu. Světlo vycházelo z obdélníkového otvoru napravo od něj; velká zářící koule, která levitovala nad hlavou té ženy... té ženy, jež voněla po růžích, mandlích... a krvi.

„Ach, dobré ráno, Valentino. Jsi docela těžký, víš to? Měla jsem tě nejdřív odvléct sem do sklepa. Takový prasák jako ty by zajisté šel dobrovolně, určitě by sis myslel, že tu mám všelijaké instrumenty poskytující všechny možné formy rozkoše, že ano?“

V ruce držela pergamen, či spíše jeho zbytek – zajisté šlo o magický svitek. Valentino o takových věcech slyšel. Uvědomil si, že i jeho spánek byl způsoben kouzlem.

„Co už. Nyní jsi tady, svázaný... a bez špetky naděje na záchranu.“

Valentino překonal prvotní šok a chystal se vykřiknout; žena ale byla rychlejší a kvapně zavřela dveře. Světlo nadále poletovalo nad její hlavou a pohybovalo se společně s ní.

„Jen si křič,“ pravila. „Teď už tě nikdo neuslyší.“

Křičel. Pochopitelně jej nikdo neslyšel – tento sklep byl položený hlouběji než ostatní v ulici a obklopený velmi tlustými stěnami. On to ale nevěděl a velmi usilovně se snažil dovolat pomoci.

„Beru to zpět – přestaň laskavě křičet, ano? Nebo to bude bolet... o něco víc.“

„Ty zasraná děvko!“ Valentino byl konečně schopen zformulovat alespoň tohle. „Ty jedna---“

„Nejsem žádná děvka. Nikdy jsem si za šoustání nenechala zaplatit.“

„Pust' mě!“

„Pustím, pustím. Sice až ve chvíli, kdy... vypustíš duši, ale pustím.“

Přešla ke stolu, kde měla nachystané všelijaké instrumenty – nikoliv však ty poskytující rozkoš, nýbrž nástroje bolesti, které by jí mohl závidět i dozorce vengardské mučírny. Čím začít, čím začít...

Z Valentinových úst se valila litanie všech možných nadávek. Jeden by řekl, že předcítá námořnický slovník sprostých slov, i když ne zrovna podle abecedy. Svíjel se, svíjel. Řetězy na ruku a nohu byly velmi kvalitní, nedaly se vyrvat a údy jimi nevyklouzly, přinejmenším ne bez promazání. Po několika marných pokusech si všiml, že přímo nad jeho hlavou visí ze stropu klíč; na provázku, v takové výšce, že na něj za žádnou cenu nemohl dosáhnout ani rukama ani ústy.

„Ó, vypadáš tak rozkošně!“ houkla na něj. „Jen se snaž, kloučku. Jednomu chlapíkovi se před pár měsíci povedlo vysvobodit. Holt jsem špatně odhadla délku špagátu. Musela jsem ho rychle máznout po hlavě palicí. Jaká škoda, že zemřel tak rychle. Řezat ho posmrtně nemělo smysl, chyběla tomu... jiskra života.“

Valentino se nakonec unavil, jeho tělo kleslo na studenou desku. Bez pohnutí ležel a plakal.

„Ts, ts, ts... dospělý chlap a bulí jako malá holka.“

Vrátila se za ním – v ruce držela malý zahnutý nůž.

„Tak kterou bradavkou mám začít, hm?“

„Ne-ne-nenenenennenee!!!!!“

„To je levá, nebo pravá?“

„Aaaaaaaa! NENnenenene!!“

„Valentino, miláčku, jestli je to nějaký cizí jazyk, obávám se, že mu nerozumím.“

„Pust' mě! Pust' mě!“

„Po tom, co jsem tě sem tak pracně táhla? Ale no tak.“

„Pust' mě! Zaplatím ti! Dám ti cokoliv!“

„Chci tvůj život.“

„Mám peníze! Můžeš si žít jako královna!“

„Jasně... Dej mi pár sekund, promyslím to... Hm... myslím, že si tě raději nechám tady.“

„Nenenenene!“

„Takže levou. Dobře.“

Mužské bradavky jsou technicky vzato víceméně k ničemu, ale jejich ztráta stejně bolí. A v ústech chutnají divně. Ta přitažlivá pachů krve nyní Valentina nutila zvracet, kdyby teda bylo co.

„Hhh! Hhhh!“

„Papkej, papkej. Počkej si, až se dostanu k tvému... noži.“

Valentino zakňučel.

„Jen tak mimochodem – nejmenuji se Anastázie. Jeden z mých oblíbených pseudonymů... možná mě ale znáš jako Řezníka. Řezníka! Proč ne Řeznice? Ach, můžeš mi vysvětlit, proč se u takových jako já vždy předpokládá, že se jedná o muže? Ts, ts ts...“

Druhá bradavka, druhé sousto. Nechutnalo o nic lépe než to první.

„Hhhhmhhmhmhmhhhhh! Hhh!“

„Copak? Přisolit, opepřit?“

„Hhhpuť mě!!!“

„To už jsme si snad vyjasnili – nepustím.“

„D-dám ti cokoliv!“

„To už jsi říkal.“

„Mám mocné přátele! Mocné!“

„Opravdu?“

„Ano, ano! Udělají pro tebe cokoliv, jen mě prosím...“

„Jsou to tví přátelé?“

„...he?“

„Ptám se: Jsou to tví přátelé?“

„Aaa—ano.“

„Hm. Jak to?“

„Jsem... j-j-já...“

„Ano, ty.“

„Jsem... jj—jsem...“

„Jo, to taky.“

„Mají mě rádi. Můžu... můžu jim dát peníze.“

„Tak peníze. A jinak co? Chodíš s nimi do krčmy, do bordelu?“

„Ob—občas. Ano.“

„U-hm. Platíš za ně účet? Posíláš jim... hm... poplatky neevidované při výběru daní?“

„J-já...“

„Myslím tím úplatky.“

„...ano.“

Naklonila se k němu tak blízko, jakoby ho chtěla políbit.

„Chrání tě tak před všemi těmi paroháči, že? Nikdo na tebe nevztáhne ruku – a když ano, je tvrdě potrestán, že?“

„...ano.“

„Pověz mi – co by se stalo, kdybys o své bohatství přišel?“

„C...cože?“

„Co-by-se-stalo-kdybys-... nebudu ti to tady hláskovat. Co by se stalo, hm?“

„Jjjjá...“

Usmála se. Ruka držící nůž se vzdálila.

Dlouhou dobu na něj jen zírala a mlčela. Tak dlouho, že magické světlo pomalu haslo. Řezník – ne, vlastně Řeznice – Řeznice vytáhla další svitek a několika slovy svou kouzelnou pochodeň znovu obnovila. Papír se v jejích rukou rozpadl.

„Víš...“ začala po chvíli. „Víš, Valentino, já svou práci beru jako umění. V bolesti a smrti je podle mě krása. Už dlouhou dobu vylepšuji svou techniku, svou schopnost mučit, dokud tělo i mysl nevzdají svůj boj se smrtí. Chci dosáhnout stupně... mistrovství. Chápeš?“

Valentino mlčel. Nechápal, ale přikývl.

„Inu, chápeš, nechápeš, vlastně je to jedno. Ale... musím ti poděkovat. Právě ses stal mojí múzou.“

Odložila nůž, strhla ze sebe šaty. I přes to, co mu udělala, musel Valentino připustit, že je překrásná – překrásná jako démonka působící bolest i rozkoš. Pár tahů jejích hladkých rukou a jeho... nůž se vztyčil jako věž bakareshského chrámu.

„Teď si možná říkáš, že to nebude tak špatné,“ usmála se, když na něj nasedala. „Ale neboj, tohle je jen předposlední projev mé dobré vůle vůči tobě. Tím posledním bude smrt. A vše mezitím... učiněné peklo.“

Prvních deset minut vonělo po růžích, mandlích a krvi. Celých deset minut rozkoše. Potom začalo slíbené peklo.

***

Co je to mistrovské dílo? Hm?

Odpověď je jednoduchá: Za mistrovské se považuje to, co má po celý život tu nejkvalitnější reklamu. Ve světě umění je několik kousků, které prý nikdy nebudou překonány, neboť tak praví veřejné mínění a ten slušně oblečený chlápek, jenž ten názor rozšířil. Žádné mé dílo nikdy nebude těmito odborníky posouzeno jako mistrovské, žádný můj kousek nebude dokonce ani označen za umění! Ocením ho jen já a pár dalších podobně zaměřených jedinců.

Co na to říct? Kašlu na tyhle experty a jejich nekonečné vychvalování všemožných čmáranic. Pokud to naplní mou duši, pokud mě to zanechá navěky uspokojenou – pak to BUDE mé mistrovské dílo.

Valentino, přesladký Valentino, miláček všech žen a nepřítel jejich mužů. Ukájel své pudy na mnohých občankách města a poté je odhazoval jako použité hračky. Rozbil mnoho manželství a zplodil tolik nemanželských dětí, že jimi mohl naplnit jeden větší sirotčinec. Žádné z nich nemělo ve slušné společnosti budoucnost, žádné z nich se nedočkalo podpory od svého otce, od muže, jenž se považoval za toho nejkrásnějšího člověka na zemi, za výtvar samotného Innose, boha světla a spravedlnosti.

Já měla být jen dalším zářezem na jeho... no... kampak si ti zářezy asi dělal? Hm? Na jeho noži jsem žádný nenašla. Budu to muset zjistit. Každopádně ale chlapeček narazil. Velmi, velmi ošklivě. Nakonec si patřičně užil, oba dva jsme si užili - já jsem si však v tu noc, v tu naši společnou noc plnou vzrušení a vášně, něco uvědomila:

Jedna věc je vzít nůž a rozsekat člověka na kousky. Ale... to je... moc, moc rychlé. Zpětně si nyní uvědomuji, že mě netěšil ani tak ten pohled na krev, na tu brutalitu, ačkoliv i ta má něco do sebe, ale spíš to vědomí, že něčí život právě vyprchává přímo před mýma očima a vše, co bylo a mohlo být, je bezvýznamné; TEĎ se dívám na někoho, kdo už nemůže v nic doufat. Otázkou je – jak dlouho se to dá udržet?

Valentino bude žít... ještě nějakou dobu. Sice bez několika prstů, obou bradavek, jednoho oka a ucha, nosu, vlasů, kousků kůže a varlat – penis je bude následovat, postarám se, aby snědl i ten... každopádně bude žít.

Jednoho dne se probudí v nějaké zapadlé uličce. Celý špinavý, v otrhaných hadrech. Dopotácí se ke svému domu; nebo spíš tam, kde jeho dům býval – týden předtím shoří i se vším tím bohatstvím, které skrýval. Konto v bance se záhadně vyprázdní. Jeho přátelé se k němu obrátí zády, nikdo mu neposkytne přístřeší, nikdo jej nebude bránit před pěstmi rozzuřených mužů, nikdo mu nepůjčí peníze – jen se na něj podívejte! Ten chlap je troska! Vykastrovaný, zmasakrovaný... strážným nebude stát za námahu pokoušet se nalézt osobu, která to udělala. Podvedení manželé vyšetřování zastaví naditým měšcem – tentokrát si strážce práva a pořádku koupí oni – a i kdyby ne, nikdo neuvěří Valentinově tvrzení, že by něčeho takového byla schopná žena; žena, kterou nelze vystopovat. Jakoby se úplně vypařila – nebo vůbec neexistovala. Dům,

ve kterém údajně pobývala, se najednou stane útočištěm pro hmyz a drobné živočichy, jakékoliv známky lidské činnosti zmizí. Sousedy, kteří by si mohli vzpomenout na tajemnou ženu, která najednou zmizela, umlčí starý dobrý měšec naditý zlatem nebo kouzlo zapomnění – blahoslaveny budiž zásoby svitků uskladněné pod městskou kaplí!

Ubohý muž skončí na ulici, kde bude žebrať o každou minci, o každý kousek chleba. A já jej budu pozorovat a udržovat při životě – co kdyby se rozhodl spáchat sebevraždu, hm? To nemohu dopustit. Sebevražda je strašný hřích.

A nakonec – za dlouho, za hodně, hodně dlouho, až jeho život bude úplně na dně a jeho mysl padat do propasti šílenství, se mu znovu ukáží; vezmu ho k sobě domů, nasytím jej, připoutám ho, nechám jej pozorovat, jak mi to dělá nějaký pěkný mládenec – a potom půjdeme spolu do sklepa, kde dokončím svou práci.

Teprve ve chvíli, kdy naposledy vydechne a jeho duše odejde do Beliarovy říše věčné bolesti, budu spokojena.

Možná.